

KRONIEK

afschaduwing is. Daar herleeft de vermoeide *valse chaloupe* of wiegelwals, waaraan de naam van Mistinguett verbonden blijft en er moest iets in van romantische liefde, het minnekoozen in het puin, het tortelen van wie zich een huiselijken haard trachten te stichten.

Het puin bood zich als gereede grondstof voor gemakkelijke tooneelen, waar compères en commères zich laten gaan. In dit puin liggen voetangels en klemmen, die de schrijvers wisten te vermijden. Behendig grepen ze terug naar het jaar 1440, toen de stad 100 jaar bestond, een feest, dat evenmin gevierd kon worden wegens het heerschen van den zwarten dood. Dit is aanleiding tot halve woorden of toespelingen, voor den goeden verstaander onmiskenbaar, en tot montere

anachronismen. Er komt de dood, licht aangeschoten, uit Elckerlyc en dan volgt het eene liedje op het andere, ferm en leutig. Daarop grepen uit het zakenleven en dan staat daar Speenhoff, verouderd, maar dezelfde, zelf het hart van Rotterdam. De balletten en daarvan onafscheidelijk de muziek — het orkest wordt door den componist Schweitzer uitnemend geleid — zijn de bloem van dit genoegelijke spel, waar met veler goeden wil en talent en de stuwkracht van één iets bereikt werd, waaraan lust naar zich onderscheiden geringschattend voorbij moge gaan, dat in de lijst van plaats en tijd een daad is, waaraan behalve de genoemden o.a. Willem Landré en de danseressen Corrie Hartong en Nettie van der Valk hun krachten geven of gaven.

H. van Loon

Het Hart van Rotterdam, mise en scène van Prof. Rosse. Het tooneel waarin de feestvreugde om het 100-jarig bestaan van de stad wordt gestoord door het binnentreden van den dood uit Elckerlyc